

възхожда всяко друго бедро; а ръката му, а кракът му, а снагата му, макар за тях да не може да се говори много, са въвн от всяко сравнение. Той не е образец на учтивост, но уверявам ви, кротък е като агне. Върви по своя път, момиче, служи на бога!- Какво, обядвали ли сте в къщи?

ЖУЛИЕТА - Не, не; аз всичко знаех от преди.

Що каза той за сватбата? какво?

ДОЙКАТА - О, боже, как главата ме боли!
Каква глава! Тя сякаш ще се пръсне.

И моят гръб, от другата страна.-

О, моят гръб!- Да ви прощава бог,
загдето ме изпратихте да дира
смъртта си - и да тичам тук и там!

ЖУЛИЕТА - Скъръбя - повярвай!-че не си добре,
но ще ти каза моята любов!

ДОЙКАТА - Вашата любов ми каза, като честен благородник,
и учтив, и мил, и хубав, и - уверявам ви -
добродетелен, - где е майка ви?

ЖУЛИЕТА - Къде е майка ми?-но тя е в къщи.
Где- би могла да бъде? Колко странно
ми отговаряш!"Вашата любов
ми каза, като честен благородник,
къде е майка ви?"